

Een honderdjarige mogen vieren is een uitzonderlijke gebeurtenis in een familie. Steevast is het ook een gelegenheid om achteruit te kijken, naar al de jaren die voorbij zijn, met lief en leed. Veelal is ook het vieren van een eeuweling(e) de gelegenheid bij uitstek om de familiechroniek op te maken, of aan te vullen.

Voor Magdalena Carpentier, die dit jaar 100 werd, was dat niet anders. Reporter van dienst was Luc Haeghebaert. Uit het interview met de eeuweling en haar familie ontstond een waar "document humain" dat u met belangstelling zult lezen ...

Heemkundige kring Karel Van de Poele

Madeleine Carpentier honderd jaar oud

Familiekroniek ter gelegenheid van een eeuwfeest

Luc Haeghebaert

1 Een geslacht van timmerlieden

Op 25 februari 1998 werd Magdalena (of Madeleine zoals ze meestal genoemd wordt) Carpentier honderd jaar oud. Zij werd geboren op 25 februari 1898 in Gits¹.

Ze was een telg uit een timmermansfamilie die al enkele generaties in die gemeente woonde.

Ten jare achttien honderd acht en negentig, den *zesen twintigsten* Februari _____
_____; ten *vier* _____ ure *namiddag* _____, voor ons
Joannes Strubbe, schepen, aangewezen door het Kollegie als
ambtenaar van den burgerlijken stand der gemeente *Gits*,
provincie West-Vlaanderen, is verschenen: *Hendrik Lodewijk Carpentier, timmerman,*
oud zes en dertig jaren, geboren en wonende in deze gemeente,
die ons vertoond heeft een kind van het *vrouwelijk* _____ geslacht, geboren
in deze gemeente, den *vijf en twintigsten* *dezes* lopende maand Februari,
_____ ten *drie* _____ ure *namiddag* _____, van hem, verklaard
en in zijne woning, en van *Beonia Maria Ollivier, herbergierster, oud*
twee en veertig jaren, geboren te Beveren bij Rousselare, zijne huis
vrouw; en waaraan hij verklaard heeft te willen geven den voor
naam van Magdalena.

Welke aangifte en vertooning gedaan zijn in tegenwoordigheid van *Constant Verwuyfse,*
oud *zeven en veertig* _____ jaren, *herbergier* _____ van beroep,
woonachtig te *Gits* _____, en van *Pieter Vanderbussche,*
_____ oud *zesen veertig* _____ jaren,
timmerman _____ van beroep, woonachtig te *Gits* _____.

En na voorlezing aan den aangever en de getuigen, hebben wij onmiddelijk met hen geteeken,

H. Carpentier
C. de Crompse
J. van den Bussche

J. Strubbe

Geboorte-akte

De oudste Carpentier die we terugvonden was Antonius, gehuwd met Marie Catheline Vantyghem. Hij moet vermoedelijk geboren zijn tussen 1710 en 1720. Zijn be-

¹ Gemeentehuis Hooglede, archief, burgerlijke stand Gits.

roep kennen we niet maar één van zijn zonen, Pieter Franciscus (°Gits 1750 †Gits 1830) was zeker al timmerman. Hij was gehuwd met Anna Theresia Neiryndck en was de betovergrootvader van Madeleine.

Eén van zijn zonen, Frederic Franciscus, was de overgrootvader van onze honderdjarige (°Gits 1788 †Gits 1871). Frederic was gehuwd met Cecilia Gekiere en ook hij was timmerman. Volgens de overlevering had hij drie zonen die eveneens in de timmermansstiel zaten. Zij trokken vaak ver weg van de maandagmorgen 3 uur met de stootkar voor een ganse week om werken uit te voeren. Eén van hun specialiteiten was het werken aan kerktorens en toen ze werken moesten uitvoeren aan de kerktoeren van Gottem leerde Lodewijk Henricus (°Gits 1817 †Gits 1899) daar zijn toekomstige vrouw, Maria Desmet, kennen. De familie Desmet was bedreven in het bouwen van boten voor de scheepvaart op de Leie. Het koppel huwde in 1860 te Gits en ze waren de grootvader en grootmoeder van Madeleine.

Grootvader Carpentier woonde in de Hazelstraat nabij Vandepittes molen. Samen met zijn drie zoons, Henri, Victor en Theofiel, beoefende hij de timmermansstiel. Theofiel Carpentier week uit naar Lomme in Noord-Frankrijk waar nu nog nazaten leven, terwijl Victor in Gits bleef, waar de nakomelingen nu nog steeds een houthandel uitbaten.

Hendrik Carpentier, huwde met Leona Ollevier uit Torhout en vestigde zich nabij de “Bosdreve”² op de grens tussen Gits en Lichtervelde langs de Bruggesteeweg. Ze hielden er een café, de “Gaaishoek”, met bolletra. Vader Hendrik Carpentier zette de familietraditie verder en werd ook timmerman terwijl moeder zich over het café ontfermde. In het gezin werden twee dochters geboren, nl. Romanie die later zou huwen met Jules Verhaeghe en Madeleine zelf.

Madeleine liep school tot aan haar veertiende in Gits. Zoals gebruikelijk in die tijd werd haar schooltijd afgesloten met de plechtige communie. Uit de “lering” die daar aan voorafging, kan ze nog hele stukken catechismus uit het hoofd voordragen. Na hun schooltijd bleven de dochters thuis en waren ze behulpzaam in de zaak.

2 Oorlogsherinneringen

Madeleine was zestien toen de Eerste Wereldoorlog uitbrak. Ze maakte de gebeurtenissen heel bewust mee en herinnert zich nog vele zaken. Zo weet ze te vertellen dat er in de herberg “De Bosdreve” een Kommandantur was van de Duitsers. Ze moesten zelf kiezen of de herberg een burgercafé dan wel een soldatencafé zou worden en kozen voor het eerste. Burgers en soldaten mochten immers niet samen op café.

Madeleine herinnert zich ook nog dat ze al het notelarenhout moesten inleveren voor het maken van geweren. De beloofde vergoeding hiervoor hebben ze nooit ontvangen. Een mijlpaal in haar jeugd was de fiets die ze kreeg. Vader had hiervoor een hele lading eikenschors verkocht aan een leerlooier. Maar zij had de eerste fiets in het dorp (te delen met haar zus wel te verstaan)! Een fiets kostte toen 500 frank, wat zeer veel geld was. Hij kwam echter goed van pas aangezien ze “te lande” woonden.

² De zgn. “bosdreve” is nu een onverharde weg in een boomloos landschap tussen de Bollestraat en de Roeselarebaan. In die tijd was het een echte dreef met statige eiken aan weerszijden.

Na de oorlog kocht vader Carpentier de nabijgelegen herberg “De Bosdreve” van Hendrik Lavens en verhuisde het gezin definitief naar daar. Tot op heden is het daar een horecazaak gebleven: later werd het “Het Hof van Commerce”, nog later “De Vaute” en nu “De Cantharel”.

Eén van de specialiteiten van vader Carpentier was het maken van doodskisten. Hij had er iets op gevonden om de kisten waterdicht te maken. Ondanks vele verzoeken heeft hij dit geheim nooit prijs willen geven. Madeleine heeft vaak geholpen om lijken te kisten. Zo herinnert ze zich nog dat er eens in een bepaalde familie 5 sterfgevallen waren in twee weken tijd als gevolg van een griep epidemie. Het boren en maken van houten pompen was een andere specialiteit van haar vader, maar ook ramen, deuren en trappen werden vervaardigd. Het bedrijf had twee knechten in dienst.

De twee dochters werden volwassen en blijkbaar geliefd bij de jongens want uit die tijd dateert de spreuk *“De bosdreve die zo stille leeft, maar die wel de schoonste meisjes heeft”*³. De twee zussen waren ook zeer bedreven in het bollen. Zo versloeg Madeleine ooit eens een Gitse onderpastoor en toen ze bij deze te biechten ging, maakte hij daar nog allusie op. Ook onderpastoor Lauwers van Lichtervelde, die in de Potteriezaal een bolletra wilde installeren, kwam op informatie. Op de eerste folklorefeesten in de jaren 70 demonstreerde Madeleine nog eens haar kun-

Madeleine in haar jonge jaren

3 En toen kwam Felix ...

Eén van de klanten van het café had meer dan gewone aandacht voor Madeleine en wist haar na 2 jaar hofmakerij uiteindelijk te overhalen om in het huwelijksbootje te stappen. Het was Felix Compagnol die een paar honderd meter verder in de Lichterveldse Hazelstraat woonde. Op 28-jarige leeftijd huwde ze op 12/10/1926 in Gits. Felix was de zoon van August-Alfons Carpentier en Emerence Baert. Merkwaardig is dat ook haar schoonzuster Mathilde Compagnol op dezelfde dag huwde met André Demuynck. Dit koppel zou uitwijken naar Wallonië. Een dubbel huwelijksfeest werd die dag gevierd bij Victor Vanzielegem in “Het Damberd”.

De huwelijksreis was een tweedaagse uitstap met de trein naar Antwerpen.

³ Met dank aan Godelieve Compagnol voor de foto's.

Na hun huwelijk woonde het koppel een tweetal jaar bij de familie Carpentier in Gits, waar de twee oudste kinderen geboren zijn, om daarna bij de familie Compernel in de Hazelstraat in Lichtervelde in te trekken.

4 Een kroostrijk gezin ...

Tussen 1927 en 1940 zou het gezin elf kinderen krijgen: negen meisjes en twee jongens. De drie laatste uitgezonderd, werden alle kinderen thuis op de wereld gezet. Het jongste, Alfons, zou echter na 2 jaar overlijden aan een hersenvliesontsteking. De overige tien kinderen zijn echter nog allemaal in leven.

Vanwege de Bond van Grote en Jonge Gezinnen kreeg Madeleine trouwens een speciale onderscheiding voor het tiende kind. Als we Madeleine vragen of zoveel kinderen krijgen een bewuste keuze was, antwoordt ze dat dit heel normaal was in die tijd. Zonder aarzelen kan ze trouwens een aantal families opnoemen die nog meer kinderen hadden.

In volgorde van leeftijd zijn de kinderen van Felix en Madeleine: Maria (Ouffet bij Luik), Godelieve (Lichtervelde), Alice (Gits), Georges (Lichtervelde), Angèle (kloosterzuster), Agnes (Gits), Andrea (Deurne), Irma (Lichtervelde), Jacqueline (Torhout) en Laura (Torhout). Opvallend is

dat ze allemaal minstens middelbaar onderwijs genoten hebben, wat helemaal niet vanzelfsprekend was in die tijd. Het was vooral grootvader Alfons Compernel die daar op aandrang. Een aantal deed zelfs hogere studies.

Huwelijksfoto Madeleine en Felix.

5 ...en een druk bedrijf op de koop toe.

Felix en Madeleine hielden een tweetal zeugen en een tiental melkkoeien, maar hun hoofdactiviteit was de tabaksteelt. In het totaal omvatte het bedrijf 11 hectare goede landbouwgrond. Drie hectare, waarvan twee voor eigen rekening, waren bestemd voor tabak. Eén werd gebruikt als proefveld van de universiteit om allerlei experimenten op uit te voeren.

Aanvankelijk was er één traditionele ast om de tabak te drogen, maar op voorstel van de universiteit kwam er een tweede, volgens een geheel nieuw procédé. Om de tabak te drogen was er heel wat brandstof nodig en daarvoor pachtte Felix begin jaren 50 een stuk grond van 8 gemeten van wat ooit "Colpaerts bos" was geweest. In drie jaar tijd werd dit stuk vrijgemaakt van alle boomwortels en resten van het bos. Zwaar labour! Het houtafval werd gebruikt als brandstof voor de asten. Nadien werd het een perceel grasland voor koeien. Het laatst werd het gebruik door haar schoon-

zoon André Billiet uit Gits. Nu is het één van de stukken land waar het nieuwe bos op de Heihoek aangelegd wordt. De geschiedenis herhaalt zich ...

De volledige familie: zittend (van links naar rechts): Irma, Andrea, Felix, Madeleine, Jacqueline, Laura en rechtstaand: Agnes, Angèle, Georges, Maria, Godelieve, Alice

6 En weer werd het oorlog ...

De Tweede Wereldoorlog was bijna een drama voor de familie Compernel-Carpentier. Eerst dacht men te moeten vluchten omdat de Duitsers van plan waren om 5 kanonnen te plaatsen op de hofstede. Maar toen tekende de koning de capitulatie en zagen de Duitsers af van deze plannen.

Tien kinderen in oorlogsomstandigheden grootbrengen, was niet gemakkelijk en daarom zocht de familie naar allerlei oplossingen. Zeep was in die jaren een zeldzaam product en daar speelde men handig op in. Er werd zelf olie geperst om daar zeep van te maken die dan verkocht werd.

Na de oorlog werd de hofstede herbouwd en kon de familie een auto kopen: een "Opel Kapitän", met veel ruimte. Er liepen toen nog maar enkele auto's in de gemeente zodat ze ook hier bij de eersten waren. De familiekring van Madeleine was dus steeds zeer vlug te vinden voor vernieuwingen. In de jaren 60 waren ze er ook al vroeg bij om een televisietoestel te kopen.

Madeleine had de handen vol op de hoeve want naast de 13 monden van haar familie moest ze vaak ook nog een drietal studenten voeden. In de vakantieperiode kwamen die

immers ook helpen voor de tabaksoogst.

De klanten die ze graag had, kregen ook stevast een borreltje aangeboden. Ze moest zoveel tabak wegen dat haar handen op den duur een weegschaal werden, zo goed voelde ze het aan.

7 Op rust

Toen in 1968 de laatste dochter huwde, vonden Felix en Madeleine het na dertig jaar welletjes en stopten ze met de tabakskweek. Ze zouden nog bijna tien jaar samen van hun oude dag kunnen genieten en hadden het geluk om in 1976 hun gouden huwelijksjubileum te vieren. Ze deden dit samen met Mathilde Compagnol en André Demuynck, het koppel dat vijftig jaar eerder samen met hen getrouwd was. Het was verzamelen geblazen voor een feestmaal met de hele familie.

Felix overleed heel kort na dit feest, nl. op 3 februari 1977, zodat Madeleine er voortaan alleen voor stond. Ze bleef tot voor enkele jaren op de hofstede in de Hazelstraat wonen. Alleen was ze nooit, iedere avond kwam één van de vele kleinkinderen slapen.

8 'k Leve nu op mijn goed!

Uiteindelijk kwam zoon Georges, die een boerderij uitgebaat had in Leke, opnieuw naar Lichtervelde en kocht hij het ouderlijk hof. Vanaf dan is ze iedere maand bij één van haar kinderen. Haar officieel adres is bij dochter Godelieve Compagnol in de Hoogwielkestraat. Toen ze negentig jaar werd, werd dit uitvoerig gevierd in familiekring. Deze kring is vanzelfsprekend groot want ze heeft maar liefst 36 kleinkinderen en 52 achterkleinkinderen. De kleinkinderen kent ze allemaal goed uit elkaar, maar de achterkleinkinderen zijn voor haar moeilijk te onthouden zeker met al die "rare" namen. Ieder jaar houdt ze er aan om aanwezig te zijn op de familiemis waarop alle kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen op aanwezig zijn. Nadien komt men samen in 't Jagershof, uitgebaat door kleindochter Fabiola Deseck.

Madeleine is nooit veel op reis geweest, maar heeft toch regelmatig haar dochters in Antwerpen en Ouffet bezocht. Het

De hofstede die in 1947 herbouwd werd.

Het gouden huwelijksjubileum

laatst was ze in Antwerpen op 96-jarige leeftijd. Ook ging ze enkele malen op bezoek bij haar familieleden in Frankrijk en ook in Nederland is ze geweest. Wanneer ze naar Ouffet bij Luik gingen, brachten ze steeds ook een bezoek aan de familie De-muynck in Soignies (Zinnik).

Het feest n.a.v. Madeleine's 90ste verjaardag met bijna alle kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen.

Veel tijd voor hobby's heeft ze ook nooit gehad, maar bollen, "keukelen" (een soort drie op een rij) en kaarten heeft ze altijd zeer graag gedaan. Manillen doet ze trouwens nog altijd bijna dagelijks met haar dochters. Ze is ook nooit actief lid geweest van één of andere vereniging, wel steunend lid.

Madeleine is nog steeds in goede gezondheid en is er trots op dat ze nog steeds 10 van haar eigen tanden heeft. Haar grootste ongemak is haar hardhorigheid, maar dit is een kwaal waar veel oudere mensen mee te kampen hebben. Ze eet ook bijna alles wat de pot schaft, uitgezonderd vis. Volgens haar dochters is dit te verklaren door het feit dat ze vroeger vaak vis kregen van de familie Desmet uit Gottem. De technieken om de vis vers te houden waren toen nog niet als nu en wellicht was deze vis niet altijd even vers als hij Gits bereikte. Zo kreeg ze een aversie voor vis in het algemeen. Een kippenbout is echter één van haar favoriete gerechten. Ook voor een kopje verse koffie is ze steeds te vinden.

Als we haar vragen hoe ze haar dagen vult, antwoordt ze lachend "*op mijn goed leven, want ik heb lang genoeg gewerkt*". Uit haar dagindeling blijkt dat ze erg gesteld is op regelmaat en weinig afwijkt van haar vast schema: opstaan om 8.00 uur, ontbijt en verzorging door een verpleegster van het Wit-Gele Kruis; krant lezen en post doornemen in de voormiddag; stipt om 12.00 uur gaat ze aan tafel; tot 14.00 uur doet ze haar "*noenetuksje*" om daarna enkele uren te kaarten. 's Avonds kijkt ze naar het nieuws en het weerbericht op de televisie. Tijdens de dode momenten houdt ze er ook van om op het gemak door het raam te kijken. Om 21.00 uur gaat ze slapen.

De grootste verandering die ze meegemaakt heeft in haar leven vindt ze de toename van het verkeer. Paard en “voiture” zijn volledig verdrongen door koning auto. Als gevolg hiervan zijn de landelijke straten heel wat verbeterd. Vroeger lagen die heel oneffen met veel lekke fietsbanden als gevolg. Ze vindt ook dat de huizen veel mooier en groter geworden zijn.

Madeleine herinnert zich nog goed de viering van de honderdjarige Julie Govaere. Op het hof in de Hazelstraat werd toen door de boerenorganisaties een wagen met molen opgezet. De mazurka werd gedanst, begeleid door accordeonmuziek, het lievelingsinstrument van Alfons Compagnol. De honderdjarige van vorig jaar, Hector Lannoo, heeft ze ook goed gekend; hij woonde zijn leven lang in de buurt.

De honderdste verjaardag van Madeleine werd feestelijk gevierd op zaterdag 21 februari met een stoet die helaas tegen zeer slecht weder moest optornen en een groots feest in zaal Lichtenhove. Mensen uit de gemeente hadden een zeer mooie wagen gemaakt en een nieuwe kapel gebouwd op de hofstede.

Heemkundige kring Karel Van de Poel

Opvallend in de familie is wel dat Gilbert Deseck naast zijn eigen moeder, Elvire Gernaey, nu ook zijn schoonmoeder zag honderd jaar worden.

Elvire Gernaey (°Gistel 15/10/1891 - †Kortrijk 28/10/1991), moeder van schoonzoon Gilbert Deseck.

Programma :

- 14.00 Afhalen van 100-jarige aan de hofstede, Hazelstraat 113
- 14.30 Verzamelen aan 't Stationsplein : muziek, ruiters, oldtimer-bus
- 15.00 Aankomst in Lichtenhove Torhoutstraat 36A. Huldiging gevolgd door feestelijke receptie
- 18.00 Familiefoto

Wil vóór 7 februari een seintje geven indien u komt.

- ☛ (051) 72 24 28 bij Godelieve
- (051) 72 55 74 bij Alice
- (051) 72 21 39 bij Georges
- (051) 72 23 58 bij Irma

Beste familie en vrienden,

*Ik, Madeleine Carpentier, word op 25 februari "100" jaar ! En nodig u uit om dit heugelijk gebeuren met mij te vieren in Lichtenhove, Torhoutstraat, 36A te Lichtervelde op zaterdag 21 februari om 15.00 uur.
Ik verheug mij bij voorbaat op uw gewaardeerde aanwezigheid.*

Madeleine Carpentier

De uitnodiging met het programma.

De honderdjarige letterlijk in de bloemetjes gezet.

De stoet met de wagen...

...gemaakt door de bureen...

...en Madeleine in een old-timer.

Heemkundige K

doele

Geloofd zij Jezus-Christus. Amen !

† BIDT GOD VOOR DE ZIEL VAN
Heer Henri-Louis CARPENTIER

weduwnaar van **Mevrouw LEONIE OLLEVIER**

geboren te Gits de 2 Augustus 1861,
en in gezegende ouderdom zachtjes overleden
te Lichtervelde, parochie St Henricus,
de 25 April 1955, tijdig voorzien van al de
genademiddelen van onze Moeder de H. Kerk
en de Pauselijke Zegen in het stervensuur.

Hoge jaren maken mild en lankmoedig; in zijn
gezegende ouderdom mag deze brave man ver-
geleken worden aan een oude, sterke eik, in wiens
schaduw het aangenaam is te rusten.

Een man is van ons heengegaan. een man van
groot, eenvoudig geloof, met hart en ziel gehecht
aan de gebruiken van een goed en godsdienstig
geslacht, waar hij de priester eerde met trouwe
toegenegenheid en hem gaarne ontving in zijn
gastvrij huis.

Een man, wiens herinnering bij velen nog lang
zal voortleven, zowel om zijn karakter-eigen-
schappen als om zijn rijk geloofsleven.

Opgewekt van gemoed, wist hij de liefde van
allen te winnen en spreidde hij een atmosfeer
van reine bleidschap om zich heen, zoals alleen
Christus' vrienden dat vermogen. In waarheid kon
op hem worden toegepast het woord uit het
Evangellie : „ Een waarachtige dienaar Gods, in
wien geen bedrog te vinden is “.

Het geloof was het fundament van zijn leven
tot in de hoge ouderdom.

**Dierbare kinderen, kleinkinderen en
familieleden**, gij weet hoezeer ik van U hield
en ik wist ook uw wederliefde te waarderen. Ik
dank U voor de genegenheid en de vele zorgen
aan mij betoond. Toont verder uwe liefde door
uw gebed en weest ervan overtuigd dat het
ware geluk hier op aarde alleen te vinden is in
een zuiver geweten. Bewaart de goede christelijke
tradities welke ik U zolang heb voorgetoond.

Mijn vele vrienden en gij vooral **dierbare
Zusters van het wit-gele kruis**, dank ik
voor uw vele en tedere zorgen. O. L. Heer zal er
U rijkelijk voor belonen. Blijft zijn woord in-
dachtig : „ Wat gij aan de minsten der mijnen
gedaan hebt, hebt gij aan Mij gedaan “.

Akten van Geloof, Hoop en Liefde.

Mevrouw wed. Jules Verhaeghe Carpentier,

kinders en kleinkinders ;

Heer en Mevrouw Felix Compennol-Carpentier,

kinders en kleinkinders ;

De familiën **CARPENTIER, DESMET, OLLEVIER, GOETHALS**

DANKEN U

om de christelijke deelneming.

Drukkerij A. Tanghe, Rumbeke.

Enkele bidprentjes van familieleden

Barmhertige Jezus, geef haar de eeuwige rust. (7 j. & 7 q.)

†
**TE ZALIGER GEDACHTENIS
VAN**

Leonie Marie OLLEVIER

ECHTGENOOTE VAN

HENRI CARPENTIER

geboren te Beveren (Roeselare) den 2 Juni 1855 en
godvruchtig overleden te Gits den 11 Maart 1938,
gesterkt door de laatste H. H. Gerechten.

Zij was lid van de Confrerie van het H. Hart
en van O. L. Vr. van 't H. Hart.

Droevig en hard is het te moeten scheiden van haar
die wij zoo zeer beminden. Doch hoe grooter onze liefde
was voor haar hoe grooter ook voor ons de troost moet
zijn te mogen denken dat zij in den Hemel ten volle e-
voor altijd gelukkig is. (Joan)

Die haar kenden geven van haar goede getuigenis.
Zij was een geloovige godvreezende vrouw, een goede
en getrouwe echtgenootte ware steun voor haren man.
Daarom overgaande tot de eeuwigheid, God dien zij ge-
dient heeft zal ze behandelen volgens zijne oneindige
barmhertigheid.

Dierbare *Echtgenoot*, Vaarwel ! Ik verlaat u op het
onverwachts, droevig is het, maar wees niet hopeloos.
De goede God die ons scheidt zal uw troost en uw steun
zijn, betrouw op hem en eensdaags zijn wij wederom
vereend in den hemel. Ik bedank u voor uwe genegen-
heid en uwe liefde, dat de Heer u beloone. Bid voor mij.

Bemide *Kinderen, Kleinkinderen en Vrienden*, dat
de Heer u ook vergelde al wat gij voor mij gedaan hebt,
en nu, ziet en overweegt wat mij is overgekomen, hebt
medelijden met mij en bidt voor mij.

Akten van Geloof, Hoop en Liefde. (7 j en 7 quadr.)

Druk A. Lebbe-Roelens, Koster, Gits.

† Tot zoet aandenken aan

Alfons COMPERNOL

teergeliefd zoontje van

Felix en Madeleine CARPENTIER

geboren te Lichtervelde, den 19 Mei 1940, en er
ten hemel opgenomen den 4 Oktober 1942.

't Was 't uwe en 't onze, eilaas
en, hadde 't mogen leven,
't waar 't onze en 't uwe, o God
zoo hope ik wel gebleven.

Waarom dan ? Neen, waarom
en vrage, en rade ik niet ;
'k berg mijn tranen, en...
dat Gij wilt is geschied !

'k Ben blijde intusschentijd
dat 't zielken onzer ziel,
na eenen lach met ons
gewisseld, U beviel !

G. G.

Teergeliefde Ouders, onder uw schoone kin-
derschaar ontbrak wellicht een engeltje. Dat
moest de goede God van uw jongste maken.
Weent, doch benijd mijn geluk niet. Een schat van
liefde ontnam u heden de Heer, dien Hij u met
een vloed van zegeningen zal vergelden.

Zusjes en Broertje, ge hebt geschreid en gebe-
den om uw broertje, dat niet genezen kon. Klein
broertje is gelukkig bij Onzen Lieven Heer en zal
u van uit den Hemel beschermen.

Bemide Grootvader, klein Fonske, uw naam-
drager was uw oogappel en vergeet u niet mid-
den de scharen der engeltjes.

Druk. C. Sintobin-Yperman, Lichtervelde.

†

Wij blijven dankbaar denken aan

DE HEER FELIX-CAROLUS LUDOVICUS COMPERNOL

Echtgenoot van

MEVROUW MAGDALENA CARPENTIER

Hij werd geboren te Lichtervelde op 1 november 1900 en overleed godvruchtig te Roeselare op 3 februari 1977, gesterkt door Christus in zijn genademiddelen.

Lid van verschillende godvruchtige genootschappen en lid van de Boerenbond.

Op een koude wintermorgen heeft vader ons verlaten in alle stilte. Zijn leven was een stille getuigenis van diep-christelijk geloof, rechtgeaardheid, werkzaamheid en goedheid. Hij hield er niet aan het dikwijls te zeggen maar hij deed het.

Getekend met een echt geloof tot God, hield hij veel van de natuur, zijn geliefde boerderij en tabakvelen, het leven van de dieren en de mensen. Hij was er altijd graag bij. Geloof, ondernemingsgeest en levensvreugde waren de eretekens tot op de voorlaatste dag. Steeds kon hij met vriendelijkheid en zijn goed woord, een riem onder het hart steken bij andere mensen.

Wij zullen hem missen, omdat hij voor ons een goede, strenge en milde vader was, die, samen met moeder, zijn kinderen leerde mild, vredelievend

en deugzaam te zijn en hen samen te houden. Doorheen het leed om de scheiding groeit in ons de vreugde omdat wij hem gelukkig weten. Vader is thuis bij de Heer en daarom bidden wij: „Heer, zie genadig neer op deze goede en trouwe man. Door zijn geloof in U vond hij de kracht en de sterkte om U naar best vermogen te dienen en trouw te zijn. Wil hem nu opnemen in uw eeuwige vreugde en vrede.”

Dierbare echtgenote, kinderen en kleinkinderen, zoals gij mij gedurende mijn aardse leven met liefde hebt omringd, zo hoop ik dat gij mijn voorbeeld diep in uw hart zult bewaren. Mijn oprechte dank om uw trouwe liefde, zorgen en kommer om mij. Gij waart allen zo goed voor mij. Wees nu verder zeer goed voor moeder. Ik dank God voor zijn goedheid die Hij mij gaf doorheen U en onze kinderen. Van hierboven ziet hij dankbaar neer op zijn familieleden en vrienden, die hem genegen waren. Hij bidt voor hen opdat zij in liefde en dienstbaarheid naar elkaar zouden toegroeien.

Akten van geloof, hoop en liefde.

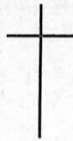
Mevrouw Felix Compennol-Carpentier Magdalena, kinderen en kleinkinderen,
De families Compennol-Baert en Carpentier-Ollevier

danken U voor uw gebed
en uw meevolende genegenheid.

Lichtervelde, 8 februari 1977.

Druk Hoornaert Lichtervelde

Hierboven het bidprentje van haar echtgenoot, hieronder van haar haar zuster.

HEER,
NEEM OP IN UW HEERLIJKHEID

MEVROUW

Romanie Carpentier

weduwe van
de Heer Jules VERHAEGHE

geboren te Gits op 7 januari 1894 en godvruchtig overleden te Lichtervelde op 14 oktober 1974, gesterkt door de H. Sakramenten der Zieken.

Een moeder is de wonderbaarste gave in het Scheppingsplan van God. En zoals ieder goede moeder stond « ons moeder » in, naast vader, met haar liefde, haar toewijding, haar werkzaamheid voor elk van haar gezin.

Het was verheugend voor haar, na zoveel liefdevolle zorgen voor eigen vader en echtgenoot, diezelfde liefde te mogen ervaren van kinderen en kleinkinderen.

De winkel en de kaartsklubb waren haar schoonste ontspanning in haar welverdiende rustjaren.

God,

Nu zij niet meer bij ons is, beseffen wij ten volle hoezeer wij haar zullen missen. Haar leven

was voor ons een getuigenis van haar geloof, haar hoop en haar liefde.

Zonder grote woorden was zij toch een teken dat ons verwees naar de Gever van alle goed.

God, Almachtige Vader,
wij danken U voor « ons moeder »
wij geloven dat zij nu, samen met vader, over ons zal blijven waken en dat zij zal mogen leven in Uw eeuwige heerlijkheid.

Wij vragen U,
laat in ons voortleven, al wat groot was in haar leven opdat wij eens, allen samen, opnieuw mogen leven in eeuwige liefde voor mekaar. Amen.

Mevr. Henri Verhaeghe-Callewaert en kinderen,
De Heer en Mevrouw Cyriel Verhaeghe-Tytgat,
Dhr en Mevr. Andries Beernaert-Verhaeghe en kinderen,

Dhr en Mevr. Maurits Verhaeghe-'t Kint en kinderen,

De families Carpentier - Ollevier en Verhaeghe - Reynaert,

danken U voor Uw gebeden en blijken van
kristelijke deelneming.

Druk. Coussemont-Vandewalle - Lichtervelde

